

ARRANTZALEAREN BIZIMODUA.¹

ITZAZALKAIA.

Euskera beti bizi dediñ,
Erderaz ez itzik egiñ.

Zintzilik dauden zeru argiak
Ez dirade desagertu,
Eguzkiaren urre-errañuak
Ez diralako zabaldu;
Eleiz-ezkillak bere soñuak
Zeruronz alcha ez ditu;
Egunsentiak leio chulora
Kirikikan egiñ ez du.
Enarachoak tellatupeko
Kabietan mutu daude,
Chinpinkului zoragarriak
Aizeakin naastu gabe;
Zerutarrezko agurrik egiñ
Oraindikan ez diote,
Eta ala ere, arrantzalea
Oia lajatzeko erné.
Lajatu ditu oe chuloan
Bere biotzeko puškak;
Lagundu dio emaztechoak,
Prestatu dizkio tresnak,.
Otarrechoan paratu dio
Aldituan jan edanak,
Eta an dijoa, arraunarekin
Autsiaz uraren bagak.
Agertu dira Guadalupeko
Arrantzalen Goitargia,
Eta arašego beso zabalik

Dagoan Gurutz aundia:
Biotz sutuaz egin dizkie
Otoitz edo plegaria,
Diradelako pekatarien
Oroitx konsolagarria.
Azaldu dira izurdi pillak,
Eta izerdi patsetan,
¡Arraun mutillak! oju egiñaz,
Dijoaz mauka utsetan;
Zabaltzen dute sarea, baña
Chardiña ustekabetan,
Ondoratu da, igesi doa
Cherkoan artu ondoan.
Sarea ala ta ekin diote
Berri-berriro lanari;
Kanpora doaz estu estuan
Segika izurdiaki;
Eta dijoaz ainbesteraño
Non ez diraden agiri;
Lertuko dira, zeren ez dute
Arrai gabe nai etorri.
Baña, ona non zeru azpian
Diran oreak agertzen;
Oná non diran istanpatean
Chimista-gaiez betetzen;
Oná, oná non bendabalaren
Chistu soñuak aditzen,

(1) Composicion premiada con *accésit* en los Juegos florales celebrados en esta Ciudad en 1888. (Veáse pág. 567 del tomo XIX.)

Leoi pillaren gisa begira
 Itsasoa orroatzen.
 Ez dek au ezer, dio patrioiak,
 Zoazte zuen lekura,
 Presta zaitezte chukatutzeko
 Bazaigu sartutzen ura;
 Izá zazute bela chikia,
 Izá ta goazen aurrera,
 Aingeruren bat egongo zaiguk
 Ore tartetik begira.
 ¡O zer istillu izugarria!
 Geroz ta perill geiago;
 Itsasoaren erraiak daude
 Geroz eta aserreago!
 Bere furian arkaitzak ere
 Porrokatu naian dago!
 Baña, patrioiak, izutu gabe
 Orain kopeta beltzago.
 Bere begiak zorrotz begira
 Datorkion trapasari,
 Marro egiñaz lema utsakin
 Inchaur azal bat diruri;
 Begira ere daude lagunak
 Itsas ao zabalari,
 Begira norbait ustekabetan
 Ore dan inon agiri.
 Baña, alperrik, alper alperrik
 Dute laguntza billatzen,
 Aen erregu biguñ tristeai
 Inork ez die eranzuten!
 Eta, inondik nola ez duten
 Esperantzarik somatzen,
 Sukal chokoko oroitzak die
 Biotzak erdibitutzen!
 Apar utsa da itsas naasia,
 Aizea chirimilloka,
 Kaio churiak eziñ egonik
 Alcha dira chilloka,

Chimistak zik-zak, euria zar-zar,
 Turmoiak berriz danbaka,
 Ore mordoak irudi dute
 Itsasoakin laztanka.
 Bere ego beltzak zabaldu ditu
 Ekaitz arroak airean,
 iretsi naian arkitzen duan
 Guzia bere aurrean;
 Eta ala ere, burruka dabiltz
 Etsi gabe egiñalean,
 Arkitu arren elur-mendien
 Antzeko бага tartean.
 ¿Nola bat ez da itsas irakiñ
 Ori ikusita arrituko,
 Moldatu duan ekaitza bera
 Aski bada izutzeko,
 Arrokatzarrak eta ondartzak
 Ere dardarizatzeke,
 Eta zintzillik arkitzen diran
 Izarrak illundutzeko?
 Jendez bete da kaia muturra
 Begira itsasoari;
 Bi emakume daude zizpiroz
 Erregutzen Zeruari;
 Ua, para ion, nere biotza,
 Dio amak alabari,
 Kandelacho bat erosi eta
 Ama beti Birjiñari.
 ¡Nere senarra! ¡nere aitacho!
 Nere suerte biurra!
 Iskin danetan aditutzen da
 Lantua eta negarra!
 Eta, egiaz, ez isurtzeko
 Perlazko malko bikorra,
 Bear du izan batek biotza
 Arria beziñ gogorra.

.

—Baña, Leonchi, — ¡ai Andre Gra-
 Betor ongi, esan beza!— [ši!
 —Ez det arkitzen motiborikan
 Galdutzeko esperantza;
 Zer, ¿ez aldute irago izan
 Au beziñ denbora gaitza?
 Izan bear da Guadalupeko
 Amagana konfiantza. —
 ¡¡Bela!! jendeak dio ajika,
 ¡Ona urbillean bela!
 —Kaio churia...— ez da choria...
 —Jaunari nai dakiola!...—
 Zorrotz jendeak dauka begia...
 —¡¡¡Oná!!! ¡¡¡oná!!! ¿ez al da
 —Egia diok, Piñar, dudarik [ala?
 Ez nezakek ala dala.—
 Laster berri au banatu da ta
 Zorionak ematera
 Jende guzia pozez beterik
 Doa korrika kaiara;
 Chalota eta urra aundiakin
 Dijoaz besarkatzera,
 Gizagaiñoai lagundu eta
 Zer nai duten eskeintzera.
 Eta ¿nórk ez du izango gizon
 Orietaz urrikia,
 Gaiendurikan gose egarriak
 Gorputza oso bustia,
 Ezurreraño sartua otza,
 Ubeldurik aurpegia,
 Eta katasta, beti zintzillik
 Ille batetik bizia?
 ¿Zeñek ez ditu bene-benetan
 Idukiko biotzean,
 Orien pena, neke gogor ta
 Naigabeak aditzean?

¿Nórk maite ez izan orien perill
 Aundiak ezagutzean,
 Aur gaisoentzat itsasoari
 Ogia kendu naian?
 Eta ala ere, bildurgabero
 Utzirik alde bat loa,
 Ezer irago ezpalitzayo
 Bezelaše an dijoa,
 Balu bezela bere lagunik
 Aundiena itsasoa:
 Esan zazute ¡milla aingerua!
 ¿Ez da au gauza arritzekoa?
 Guztiz prestua eta noblea
 Baldin badu arrairikan
 Premiazkorik ez da izango
 Zerbait artu gaberikan;
 Eta bizia ere azkenik
 Eskeñiko du pozikan,
 Barrenta badu itsas tartean
 Anaien bat arriskoa.
 Bere zañetan sentitutzen du
 MARI aundiren odola;
 Aren gisa da lagun tartean
 Paketsua ta leiala,
 Baña itsasozabal naasian
 Azkarra ta chit abilla,
 Arranotzarra ekaitz denboran
 Ore tartean bezela.
 Ez du sentitzen kutizirikan,
 Beti franko ta jostallu,
 Pasa dituan sufrimentuak
 Agudo aztutzen ditu;
 Eta koipeak sua itzaltzen
 Duan chardiñ zar bat badu,
 Iru edo lau baso sagardo
 Edan ezkeru kontentu.

OTAEGI-KO KLAUDIOK.